

Kontaktopsporing og kontaktrådgivning foregår i dag i et vist omfang på hospitalerne. Alle afdelinger og klinikker, der beskæftiger sig med hud- og kønssygdomme, og de infektionsmedicinske afdelinger og enkelte andre afdelinger, der modtager de hiv-smittede, har i dag mulighed for at tilbyde hiv-rådgivning og kontaktopsporing.

Sundhedsstyrelsen har også til lægerne udsendt vejledning om kontaktopsporing, hvori der gives en nøje anvisning i, hvordan lægerne skal forholde sig, når en person bliver konstateret hiv-positiv. Her er det et særligt problem, at en praktiserende læge i gennemsnit kun vil møde en hiv-smittet patient i sin konsultation hvert 15. år. Det er selvfølgelig en gennemsnitsbetragtning, for i det københavnske område er tallet væsentlig højere – dér er det hvert 3. år.

Det har derfor sammen med de kommunale parter været overvejet, hvordan man ude i landet bedst kan tilrettelægge og formidle en specialiseret hiv-kontaktopsporing og støttefunktion for de læger, som finder de nye hiv-positive. Sundhedsstyrelsen har fremlagt nogle konkrete forslag til forbedringer, som jeg nu efter høring af de kommunale parter har bedt styrelsen om at sætte i værk.

Sundhedsstyrelsens gennemgang af den kontaktopsporende indsats har i øvrigt også vist, at de ressourcer, der i dag er afsat på landsplan til rådgivning og kontaktopsporing af hiv-smittede og deres partnere, ligger på et niveau, der svarer til det samlede behov. Så forbedringerne vil kunne gennemføres som justeringer inden for den bestående ressourcemæssige ramme. Det er der i hvert fald meget der tyder på.

Så nogle få ord om aids-oplysningsindsatsen fremover. Og når jeg kun vil gøre det i nogle få ord, er det, fordi jeg ikke tror, der er baggrund for at lave særlig store ændringer på dette felt. Men lad os konstatere, at forebyggelsen har haft en effekt på befolkningen og ikke mindst på risikogruppernes adfærd. Det kan der simpelt hen ikke herske nogen tvivl om.

Men samtidig må det konstateres, at der i de senere år er registreret en del nye hiv-tilfælde blandt homoseksuelle, som tidligere har været fundet hiv-negative. Det vil sige, at de jo må være blevet smittet i de senere år, uanset at de øjensynlig har været opmærksomme på risikoen for smitte.

Hertil kommer, at en voksende andel af de nye hiv-tilfælde er opstået ved heteroseksuel kontakt, og at over halvdelen af de nye smittede

er personer, der er blevet smittet i udlandet. Der er grund til at tro, at også en væsentlig del af denne smitte er sket i de senere år, bl.a. fordi den generelle udbredelse af hiv i udlandet er vokset så stærkt.

Regeringen vil fortsat være meget opmærksom på ændringerne i smittespredningsmønstret. Der vil derfor også fremover blive arbejdet for, at den seksuelle risikoadfærd reduceres i de miljøer og situationer, hvor smitterisikoen er størst, hvad den stadig væk er for gruppen af homoseksuelle mænd, men også for befolkningen som helhed.

Så derfor tror jeg godt, man kan sige, at der bestemt ingen grund er til at geare ned på oplysningsindsatsen, men at der tværtimod er brug for at fastholde det støttearbejde, der er indledt, og hvor vi nu begynder at kunne se en positiv effekt.

Sammenfattende må man vel konstatere så, at den danske aids-politik har været effektiv. Vi har ikke fået udryddet sygdommen, men det er der heller ikke nogen der har forventet kunne ske; det er noget, som man vel må karakterisere som et fremtidshåb, men det er lykkedes at få lavet en opbremsning i smittespredningen.

Fra regeringens side er der ingen tvivl om, at det har været den rigtige politik, som et meget bredt flertal her i Folketinget har lagt i fællesskab. Det er alle partier bortset fra Fremskridtspartiet, der har stået bag det. Regeringen vil derfor gerne benytte forespørgslen i dag til at slå fast, at principperne bygger vi stadig væk på; dem er der ingen grund til at ændre.

Hiv og aids skal fortsat bekæmpes ved adfærdsændring gennem oplysning om sygdommen, om dens smitteveje og ikke ved tvang og registrering, og bekæmpelsen af hiv og aids er lige så vigtig, som den var for 10 år siden. Der må ikke ske det, at man i den vestlige verden – i lutter tilfredshed over, at det ikke gik så galt, som man f.eks. spåede i 1987, da vi havde den store debat her i Folketinget – så tror, at der er fred og ingen fare.

Hvis vi vil bevare de gode resultater på dette område, må vi ikke slappe opmærksomheden. Og det gælder både samfundet som helhed, det gælder risikogrupperne, og det gælder også unge mennesker, som måske ellers kunne blive forledt til at tro, at det ikke var så farligt endda at dyrke usikker sex.

Kun hvis vi fastholder opmærksomheden, kan vi fastholde de gode resultater.